

NİZAMİ

Nizami, sən neçə şah yola saldın,
Kamal dünyasının şahı sən oldun.

Yatır adsız, sansız adı "ululer",
Süfrəsi ləzizlər, cibi dolular.

Çoxdan unudulmuş o hökmüranlar,
O şahlar, sultanlar, "ulu" xaqanlar.

İndi taxt da sənin, tac da sənindir,
Ömrünü xalqına həsr edənindir.

Gəlir yüzillərin dalından bu səs:
Rahat yat ey adı, özü müqəddəs!

Sənət dünyasında ey şahlar şahı!
Nizami, ey fikrin böyük Allahı!

1990

FÜZULİ

Ey Füzuli, eşq dolu bir badəyəm,
Mən sənin söz mülkünə səccadəyəm.
Varmasam dərgahına, od almasam,
Kim bilər, kim dərk edər ki, mən nəyəm.
Ey məhəbbət mülkünün bir dənəsi!
Sultanı!
Şahı!
Dürü –
Dürdanəsi!
Olmuşam mən eşqinin divanəsi,
Yanmağa od axtaran pərvanəyəm.

1973

EY FÜZULİ

Ey Füzuli, bu pərişan dərdi – pünhan könlümü
Yandırıb odlara sən, neçün belə qan eylədin?

Mən sürüb qəm karvanım gəldim ki, sən eşq əhlisən,
Könlümü viran edib, sən bunca əfqan eylədin.

Gəlmişəm dərgahına, son qoy bu hicran ahıma,
Tez açıb qəm süfrəni sən məni mehman eylədin.

Ey məhəbbət mülkünün sultanı, eşq peyğəmbəri,
Eşq, sənət mülkünü sən gül-gülüstan eylədin.

Gəlmişəm vəslin bulum, sən vəslinə əlçatmazın,
Sən məni eşq taxtı üstə şaha sultan eylədin.

Sən mənə bəxş eylədin ey pir, bu sərvət kanını,
Könlümün mülkün o dəmdə çilçıraqban eylədin.

1994

FÜZULİNİ DİNLƏRKƏN

Bir şairi biyqədir həzinəm, əgər ölsəm,
Min təzkirə təhrir edəcəklər kəfənim.
Füzuli

Sən aylı, ulduzlu bir asimansan,
Vüsalsan, həsrətsən, eşqsən, hicransan,
Dönüb bir ulduza könlümdə yansan,
Hər zərrəm nurunla işıqlanmazmı?

Qoy məni yandırsın bu odlu nəfəs,
Salsın öz sehrinə, bu sehrli səs!
Ey dost, xilasıma çalışma əbəs,
Eşqin dəryasında qərq olan azmı?

İstərəm üz sürəm mən o dərgaha,
Qatam öz ahımı, o çəkən aha,
Ərz edəm halımı o şahənşaha
Pərvanə od görsə, oda yanmazmı?

Gündüzüm həmdəmi, gecəm yoldaşı,
Sən oxu, qoy axsın gözümün yaşı.
Bu həsrət yolçusu, hicran sirdaşı,
Ah çəksə, ahından su da yanmazmı?

Füzuli eşqilə doludur sinəm,
Bu eşq zirvəsindən qoymayın enəm,
Bu ilahi eşqlə elə zənginəm...
Sərvət axtaranlar məni anmazmı?

1989

OXU, RƏŞİD

Rəşid Behbudova ithaf

Oxu, Rəşid!
Qışda dağlar açsın çiçək,
Oxu! Olaq elə həzin,
Elə kövrək,
Yaz buludu kimi dolaq,
İsti yağan yağış olaq.

Elə keçək özümüzdən,
Könlümüzün çəməninə
Şeh çilənsin gözümüzdən...

Xəyal xəyala calansın,
Ürəyimiz havalansın,
Sönmüş ocaqda od yansın,
Kül altında "qor" közərsin,
Xəyalımız Gül bağlarında gül dərsin.

Oxu! Şimşək kimi çaxaq,
Həsrət bəndlərini yıxaq,
Ürəkdə sellər çağlasın,
Yarpaq tökmüş könlümüzün
Gülləri qönçə bağlasın...
Bülbüllər gəlsin bu bağa.
Oxu, Ələsgər dililə:
Səni yetirən torpağa,
Səni böyüdən bu xalqa
Olsun canımız sadağa.

1989

MƏHƏMMƏD ƏMİN RƏSULZADƏNİN ƏKSİ QARŞISINDA

Üzündə xalqının böyük kədəri,
Xəyalında vətən xatirələri
Öldü yurdumuzun igidi, əri,
Qəbri qazılmadı öz torpağında.

Azərbaycan! – dedi o son nəfəsdə,
Bir xalqın həsrəti vardı bu səsdə,
Üçrəngli bayrağı başının üstə
Öldü, o müqəddəs söz dodağında.

Ruhuna min rəhmət, Məhəmməd Əmin!
Yurdu qurtarmağa etmişdin əmin.
Apardın könlündə bu elin qəmin...
Yurdun dar günündə, yaman çağında.

Zamanın nə qanlı hökümləri var!
Könlümün inləyən çox simləri var...
Adını çəkməyə yoxdu ixtiyar.
Türksən, rahat yat sən türk torpağında
Ruhun pərvaz etsin cənnət bağında.

1990

FİRUDİN BƏY KÖÇƏRLİYƏ

Başına tuşlanan düşmən xəncəri
Xalqının qəlbinə tuşlandı sənin.
Bu müdhiş ölümün acı xəbəri
Sağalmaz dərdidir bizim vətənin.

Sinəmiz ocaqdır, sönmür məşəli,
Yandıqca gur yanıb, yandırır bizi.
O xəncər vuranın qurusun əli!
İllər var göynədir ürəyimizi...

O müqəddəs qanın tökülən yerə
Ruhlar hər zaman səcdəyə gəlir...
Dözməyib şair də bu bəd xəbərə,
Gündə neçə dəfə dirilir, ölür.

1954

HEYDƏRBABA, ŞƏHRİYARIN NECƏ OLDU?

Heydərbaba, Şəhriyarın necə oldu?
Niyə dövran xalqımızla gec oldu?
Ayrılmazdıq, iki yandan güc oldu.
Paralanmış torpaq ağlar, el ağlar.

Yaman olur dərd ürəyi oyanda,
Biz bu yanda ağlarıq, siz o yanda.
Sənətkarı el məzara qoyanda,
İnsan nədir, kürək ağlar, bel ağlar.

Ürəyimdə neçə dərdin dağı var,
Günlərimin qarası var, ağı var.
Şəhriyarın necə oldu, a dağlar?
Bu ölümə göy kişnəyər, sel ağlar.

Heydərbaba, Şəhriyarın necə oldu,
O şöhrətin, o vüqarın necə oldu?
Özü demiş, "görüşmədik, gec oldu"
Bülbül öldü, gülüstanda gül ağlar.

ÖLMƏ, MƏDİNƏ, AMANDI!

Şairə Mədinə Gülgünün əziz xatirəsinə

Ağaclar bağlayıb puçur,
Alçalar ağ çiçək açır,
Durnalar Təbrizə uçur,
Ölmə, Mədinə, amandı!
Şairə ölüm yaraşmaz,
Yaraşmaz, gülüm, yaraşmaz!
Şair eldən ayrı düşməz,
Ölmə, Mədinə, amandı!

Dumandır dağlar tək başı,
Eli qərq edən göz yaşı,
Tək qoyub getmə Balaşı,
Ölmə, Mədinə, amandı!

Dur novruz süfrəni bəzə,
Misraları düzə-düzə,
Dur gedək doğma Təbrizə,
Ölmə, Mədinə, amandı!

Aç gözünü, belə yatma,
Oğul-uşağı ağlatma,
Ulduz kimi doğdun, batma!
Ölmə, Mədinə, amandı!

Ey qəlbi həsrətlə dolu,
Təbrizin açıldı yolu,
Ölmə deyir Azərəoğlu!
Ölmə, Mədinə, amandı!
Ölmə, Mədinə, amandı!

SAZ, SÖZ QALANDIR

Ürəyim yaman dolubdur,
Bülbül ölüb, gül solubdur,
Dedilər, Əmrah ölübdür
Dedim, yalandır, yalandır!

Abdı-müğənnisi elin
Öldü, göz yaşımı silin!
Səsi gəlsin "qonçəgülün"
Könlüm talandır, talandır.

Ölüm şərbətini içdi,
İşıq Sıraclıda köçdü,
Mən demirəm, dünya heçdi,
Saz, söz qalandır, qalandır.

Qəm, xəncərin qalsın qında,
Qoy dincəlsin bu çılğın da,
Ürək, məni qəm dağında
Gəl, az dolandır, dolandır!

Mirvarid, gəl batma qəmə,
Ölüm aman vermiş kimə?
Vur mizrabı sarı simə,
Aşıq, amandır, amandır!

Dünya fani, biz köçəri,
Saz, söz qalandır, qalandır!

1993

BÖYÜK HÜSEYN CAVİDƏ

Varlığı həqiqət, yoxluğu yalan,
Cavid! Ey ustadlar ustadı olan –
Bizi çox saxladın intizarda sən,
Bilmədik hardasan, ustad, harda sən?
Qaldın illər boyu qışda, qarda sən.
Yat, dincəl qoynunda Nəqşi-cahanın!
Vətən torpağında qızışsın canın.

Səni çox axtardıq şamla, çıraqla,
Bağlı qapıları açarlar haqla.
Şükür ki, qovuşdun doğma torpaqla!
Hökmü dəyişkəndir dövrün, zamanın.

Şairi əzizdir hər bir millətin,
Dizi bükülməyib heç həqiqətin.
Sözü məhkum etmək çətindir, çətin!
Sən öldün, yaşayır şöhrətin, şanın.

Bəzəsin qəbrini vətən gülləri,
Sənə layla çalsın bahar yelləri,
Qurtardı şairim, həsrət illəri,
Bağlandı yolları acı hicranın.

Ellər görüşünə gəlib, ey ustad!
Sənin necə ruhun olsun daha şad,
Sənə bütün millət olubdur övlad
Adın şöhrətidir Azərbaycanın!

1982

MÜŞFİQİ ÖLDÜRDÜLƏR

Müşfiqi öldürdülər
Qarlı bir qış səhəri
Dan yeri söküləndə
Buzlu qarın üstünə
İsti qan töküləndə
Lərzəyə gəldi torpaq...
Tükü də tərpənmədi
Güllə atanın ancaq –
Çaxmağı bir də çaxdı,
Çaxdı o qansız, alçaq.

Şair ölümdən qabaq
Buludlu qış göyündə
Açılan sübhə baxdı,
Ölüm necə yaxındı...
Həyat necə uzaqdı...
Doldu pərişan gözlər...
Hayqırdı:
– Ey alçaqlar!

Şairi öldürməzlər!
Şairi öldürdülər
Ancaq əliqanlılar
Sübhün gözəl çağında,
Öz doğma torpağında.
Bu gülləni atanın,
Bu fərmanı verənin
Qoy adı bəlli olsun!
Onları lənətləyək,
Bizə təsəlli olsun.

Güllə xəlvət atıldı,
Səsi illərə çatdı.
O güllənin zərbəsi
Xalqımızı illərlə
Nəsil-nəsil ağlatdı.

1981

SƏN KÖRPƏSƏN

Sən körpəsən, mən yaşlı,
Ömrüm baharlı, qışlı,
Məni işdən qoyubsan
Sən ey xumar baxışlı.

Qurbanam gülüşünə
Çətin çıxan dişinə,
Mən piyada gələrəm,
Çağırsan, görüşünə.

Sən əlimi tutursan,
Əlim şumlanmış tarla,
Sən qönçəsən, buçursan,
Gəlmisən ilk baharla.

Sən bənövşə qönçəsi,
Güllərin ən incəsi,
Sən sübhün al şəfəqi,
Mən qarlı qış gecəsi.

Sən sübhün ilk işığı,
Ömrümün yaraşığı,
Gül, gözünə qurbanam,
Gözlərimin işığı.

Gözlərin qara gözlər,
Baxırlar hara gözlər?
Bir gün səni görməsəm
Çəkilləm dara, gözlər.

Xumar gözün açıldı,
Evimə nur saçıldı,
Könlümdə illər tikən
Qəm sarayı uçuldu.

Baxırsan, dərinə bax!
Bu "kövşən" yerinə bax!
Könlümdə min yara var,
Sən təkcə birinə bax!

Beş ayına girənim,
Mənə həyat verənim,
Sən əsam ol, mən qoca
Gəlim, sənə dirənim.

Dünyanın işinə bax,
Yazına, qışına bax,
Çəkdiyi ağır yükə
Nənənin yaşına bax!

1991

Nənəmiz, babamız yurd salan yerdə
Dolaşmaq qismətim olarmı bir də?
Çaxan şimşəklərdən od ala canım,
Burda bir il keçir mənim hər anım.

Başımın üstünü kəsibdir azar,
Görək bundan sonra tale nə yazar?

Hüseyn, dağlara yolun düşəndə,
Dağlar məni səndən xəbər aldımı?
Ürəyim titrəyir dağlar deyəndə.
Görəsən, görüşə güman qaldımı?

1982

CAVADIM

Nəticəm bir yaşlı Cavada

Dedik: – Hələ tezdir!
İnadla gəldin,
Uçdun bu dünyaya
Qanadla gəldin.
Üzün-süd qaymağı,
Xilqətin-mələk
Bəxşeyiş verirəm
Söylədi fələk
Bu tifli sizə.
Doğdun günəş kimi
Taleyimizə.
Üzü gül,
Dodağı gülüşlüm mənim!
Ay xumar baxışlım,
Süd dişlim mənim!
Səsin-musiqidir,
Nəfəsin – ətir.
Evimizdə körpə
Bir bülbül ötür.
Gəl qoca köksümə,
Laylanı çalım,
Başına dolanım,
Dərdini alım!
Gəl, körpə əllərin
Saçımı yolsun,
Sakit otağıma
Qəhqəhən dolsun,

Parlaq gözlərində
Ağıl işığı,
İnsan ağlı açır
Hər dolaşığı
Xalqına oğul ol,
Anana dayaq
Gözləri ay ağıl işıqlı UŞAQ!

1991

ABŞERONUN ADAMLARI

Abşeronun əjdahası küləklər hərdən
Oyananda nəriltisi dağları dəlir.
Elə bil ki, qisas alır o yerdən, göydən
Bağ-bağçaya divan tutub sonra dincəlir.

Axır yerdə qırçın-qırçın qum ləpələri,
Qum yeriyir... Dümdüz olur qum təpələri,
Qum altında qalır evlər, uca hasarlar,
Bağ-bağçalar, qarağaclar, boyu çinarlar.

Soyuyanda bu vəhşinin qəzəbi, kini,
Yorğun torpaq, yorğun dəniz alır dincini.
Yaralanmış yarpaqları sığallayır gün.
Dalır dərin bir sükuta hər yan büsbütün...

İnsanlar da çıxır yenə bağa, bostana,
Haldan düşmüş ağacları gətirsin cana.
Qış tufanla, yay qızmarla durur üz-üzə,
Yüzillərlə davam edir bu mübarizə.

Abşeronun adamları qızğın kürədə
Əridilmiş, bərk döyülmüş dəmirə bənzər,
Tufanlara qalib gəlib, buna görə də
Torpağını təzə-təzə bağlarla bəzər.

Tezlik ilə Xəzrinin də, qarayelin də
Qanadları bükülücək onun əlində.

1978

HƏYAT MÜƏLLİMİM

Anam – həyat müəllimim,
Sən doxsanı,
Mən yetmişi ötürmüşəm.
Yaşadığım illər boyu
Ağır yüklər götürmüşəm.
Namərdlikdən başqa mənim
Bu yükümdə nə desən var.
Yükümü açan insanlar
Deyəcəklər:
Bu rəhmətlik
Nə dözümlü,
Övladcanlı,
İstiqanlı,
Məhəbbətli insan imiş,
Dünyada həm sevinc görmüş
Həm qəm yemiş...
Nə sevincinə öyünmüş,
Nə qəminə bir "uf" demiş.
Ona üstün gələndə qəm,
Köməyinə çatmış qələm.
O şadlıq bəxş eləmişdir
Ona kədər bəxş edənə,
Dönə-dönə.

Ana! Ana!
Sən özün də ömür sürdün
Yana-yana...
Bu dözümü,
Bu şəfqəti,
Məhəbbəti
Miras verdin övladına.
Yaşı doxsana çatanım,
Torpaq altında yatanım!

1985

HEÇ İGİD YOLSUZ OLMASIN

Vətən oğulsuz olmasın silsiləsindən

Fəhlə oğul!
Şanlı əmək cəbhəsinin
İlk yolçusu sən olmusan,
Sən yaradıb, yaşatmaqçün doğulmusan.
Əzminə,
İqtidarına!
Əllərinin qabarına qurban olum!

Gənc tələbə!
Gəncliyinə, qeyrətinə,
Haqq istəyən millətinə qurban olum!

Kəndli oğul!
Bar-bəhrəsi süfrəmizə bəzək olan,
Şan-şöhrəti zəhmət olan, əmək olan,
O arzuna, diləyinə,
Sarı buğda çörəyinə qurban olum!

Zəngin vətən torpağının
Çırağını yandıranlar,
Haqq işində mərd duranlar,
Bizim qeyrətli cavanlar!
Heç igid yolsuz olmasın,
Qanadsız, qolsuz olmasın,
Vətən oğulsuz olmasın!

FANİ DÜNYA

Hanı Üzeyir, musiqinin sərkərdəsi?
Hanı Bülbül, Çənlibeldən gələ səsi?

Hanı Cavid, millətin Kahin oğlu,
Böyük sənət dünyasının şahin oğlu,
37-nin qurbanı Cavid hanı?

Hanı bizim dan ulduzu
Əhməd Cavad
Şeirimizin qəndi, duzu
Əhməd Cavad,
37-nin qurbanı böyük şair
Əhməd Cavad.

Hanı Müslüm Ərəbzəngi qılınc çala?
Hanı Cəfər, səhnəmizə bəzək ola?

Hanı Vurğun, kürsülərə sinə gərə?
Səsi düşə uzaq-uzaq ölkələrə.
Bu sənətə bütün xalqlar vurğun ola,
Ürəklərə Azərbaycan eşqi dola.

Hanı Müşfiq, çağlaya dağ çeşməsi tək,
Təbi coşqun, qəlbi kövrək,
37-nin qurbanı, ömrü gödək?

Hanı Rəsul, o kəsərli sözlər hanı?
Ağıl dolu, işıq dolu gözlər hanı?
Qəlbindəki o sönməyən odlar hanı,
Gözlər hanı?

Hanı Nigar, bir söz deyə nigarana?
Çağırıram yana-yana:
Şair ana! Şair ana
Səs ver səni çağırana!

Hanı bizim o qəhrəman Süleymanlar
Süleyman taxtı üstündə cüt otura indi onlar?
Hanı bizim Əhməd Cəmil?
Şeri, sözü, qəlbi incə,
O istedad, o təfəkkür,
O düşüncə?

Hanı cavan Böyükağa
O təzəcə açan qönçə?
Yaşasaydı, millət üçün,

Sənət üçün yaşayardı,
Zirvəsi buluda dəyən
O dağlara oxşayardı.

Hanı Adil, hanı Ənvər,
Bizim vətən bülbülləri?
Dünya elə sehirlidir,
Açmaq olmur bu sirləri.

Hanı bizim millətcanlı,
Xan ünvanlı,
Məmmədxanlı
Ənvər hanı?

Hanı Əli Vəliyevin
Sərrast vuran söz gülləsi?
Neçə-neçə bədəsilin susa səsi.

Hanı bizim Fərman Kərim –
O yurd dərdli,
Ömrü yarı?
Ağlar Vedinin dağları.

Hanı bizim sözü şirin, xətri əziz,
Hanı o Həsrətli Əli Tudəmiz?

Hanı dövrə o üsyankar Eldar Baxış?
Kürsülərdən azadlığa deyə alqış.

Hanı Mehdi, o sənətin keşikçisi,
Kürsülərdən gəlmir səsi?

Hanı bizim Tofiq Bayram?
Hey gurlaya mavi ekran...

Hanı elin dürdanəsi,
Şeri mirvarid danəsi
Hüseyn Arif təranəsi?

Xalqa miras qoyub elmin, sənətin
Mirzə İbrahimi getdi millətin –
Qanlı doxsan üçün son baharında,
Alim rahat yatsın qoy məzarında!
Adına min rəhmət!
Ruhuna hörmət!

Hanı Ordubadi, o "qılınc qələm"?
O böyük ustadı unutmaz aləm.

Hanı Seyid Hüseyn, o söz sərrafı?
O qələm sahibi, safların safı?

Hanı Salman Mümtaz, Çəmənzəminli?
Oldu xalqımızın düşməni kinli.

Hanı Əbülhəsən, "dünya qopdu"...
Yoxdur xəbəri deyəsən?

Cəlal Məmməd, o xeyirxah insan hanı
O saf, təmiz vicdan hanı?
Hanı Qaşqay, yer altını görən alim?
Yerin sirli qatlarından
Bizə xəbər verən alim?
Öldürdülər məhbəslərdə Əli Nazimi,
Unutmamış, unudarmı eli Nazimi?

Hanı bizim Əli Kərim
Qız həyalı o sənətkar?
Özü əfsus cavan getdi,
Poeziyası qaldı bizə bir yadigar.

Hanı Osman Sarıvəlli?
Bizə milli poeziyası bir təsəlli.

Hanı Rəhim, rəhm etmədi ona ölüm?
Ölüm vardır, ölüm ki,
Ölümü də oldu zülüm.

Hanı coşqun, vətəncanlı Xəlil Rza?
Qəsbkarın qəsb hökmünü poza-poza
Qəsbkara ölüm yaza.

Hanı bizim o Kürçaylı Əliağa,
Qələmindən şer inciləri yağa?!

O xilqəti nəcib, sadə,
Hanı təvazökar şair
Əziz Qasım Qasımzadə?
Hanı o İsmayıl Şıxlımız
O, ürəyi işıqlımız.
Hanı İlyas, səhnəmizin bər-bəzəyi
Nurlu sənətkar ürəyi?

Hanı İsa İsmayıl, o nəcib insan?
İllər keçsə çıxmaz yaddan.

Hanı Gülgün Mədinəmiz?
Səyyah olub qəm dağında
Azəroğlu gəzər onun sorağında.

Hanı Tofiq Mütəllibin incə ruhu
Hara uçdu?
Bizim sənət dünyamızdan
Bu nə yaman köçhaköçdü?!

Kənan oğlu Yusif kimi
Tanrı gözəl yaratdığı
Çətin dövrana atdığı
Vurğun oğlu Yusifi də
Aldı bizdən.
Bu itkinin ağrısını
Kim çıxardar qəlbimizdən?!

Bu Mirvarid Dilbazi də,
Bu el dərdli, el qızı da,
Bu gün, sabah gedəcəkdir.
Görən onu bu millətdən
Kim necə yad edəcəkdir?
Alimlərin, şairlərin, igidlərin
Hanı dünya?
Fani dünya!
Fani dünya!

1998

XİLASKAR

Dünya şöhrətli onkoloq cərrah
Əhliman Əmiraslanova ithaf

Nə adi insansan, nə adi cərrah,
Səni mələklərin qanadlarında
Xilaskar göndərib bizimçün Allah.
Adi əl deyildir sənin əlin də;
Bu əl insanları vaxtsız ölümdən
Qurtaran əldir.
Ey alim!
Ey ustad! Neçə on ildir
Xilaskar tanıyır səni çox eldə
Ölümün cəngindən çəkib aldığın
Yazıq insanlar.
Kim bilir: bəlkə də neçə ölkədə
Yenə də yolunu gözləyənlər var.
Qadın olmasaydım tutub əlindən
Amansız ölümün gözünü tökən
Mən o barmaqları öpərdim bir-bir.
Onların zərbilə mənsiz qapandı
Bakıda adıma yazılan qəbir.

1998

NƏVƏM LALƏYƏ

Laləsiz bağrı yanıq
Bir yetimi-zarəm mən.

Laləsiz keçsə günüm
Dil tutub ağlaram mən.

Laləsiz lalə kimi
Bağrımı dağlaram mən.

Laləsiz tufan olub,
Sel kimi çağlaram mən.

Laləsiz dərmanı yox
Dərdlərə düçaram mən.

Laləsiz zarı-pərişan
Necə naçaram mən.

Laləsiz Mirvaridin
Yerdə ayağı durmaz,

Yaralı bir quş olub
Göylərə uçaram mən.

1995

ANAMIZA ANA DEYƏN

Mərmərin canı olsaydı,
Hər qəlpəsi qopan zaman,
Ağrısından, acısından,
Ovulardı, tökülərdi,
Toza, çınqıla dönərdi.

Sən isə:
Canlı mərmərsən.
Qəlpə nədir,
İrağ olsun, bir yanını qopartsalar,
Nə uf! deyər,
Nə də yolundan dönərsən.
Təkcə çatılar qaşların,
Bir az daha dərinləşər
O ağıllı baxışların.
Gənc alnına,
Bir vaxtsız da qırış düşər,
İztirabdan o da:
Elə dərinləşər...
Dərinləşər...
Və bu qədər.

Ömrüm, günüm,
Anamıza bir oğul da verdi illər.
Oğul bildi səni ellər.

Mənsə elə düşünürəm:
Hələ də sən –
Anamıza ana deyən,
Xalı üstə imək̆ləyən,
Qumral saçlı
O körpəsən.

1978

ANA YADİGARI

Anamıza ana deyən oğula

Sükutun sehirli pıçıltıları
Döyüntü səsiydi ürəyimizin,
Sənin sifətində gənclik vüqarı
Qaranlıq gecədə şimşəkdi gözün.

Həsrət qaranlığı ümid işığı
Bir də ki gəncliyin öz yaraşığı –
Sənə bir gözəllik vermişdi ki sən –
Özün xəbərsizdin gözəlliyindən.

Otaq səssiz idi, susmuşduq biz də
Susmuşdu dərdimiz, sevincimiz də...
Bizi bir sehirbaz dar mıxa çəkib
Hərdən üstümüzə alovlar töküb
Hərdən də bir sərin su çiləyirdi.
Sənin gözlərinə gah zülmət çöküb
Gah da dodaqların gülümsəyirdi.
Mən sənə baxırdım, sən barmağımda
Parlayıb yanan o yaqut daşına,
Bəs niyə baxmadın, ey qəlbi incə,
Gözümdə parlayan həsrət yaşına?

Ana həsrətinin kədər dumanı
Sənin də gözünü buludlandırdı.
Ana yadigarı bu yaqut daşı
Xatirə oduna bizi yandırdı.

1965

AZƏRBAYCAN QIZIYAM

Ürəyi vətən dağlı,
Günü qaralı, ağlı
Gəncəli, naxçıvanlı,
Qazaxlı, qarabağlı
Ağdamlı, lənkəranlı
Azərbaycan qızıyam!

Köküm ulu torpaqda,
Haqqın yolu torpaqda,
Fikrim, hissim, xəyalım
Daim haqqı sormaqda
Azərbaycan qızıyam!

Qırğınlar, qanlar görmüş,
Qanlı dövranlar görmüş,
Xalqımızın cəlladı
Zalım insanlar görmüş
Azərbaycan qızıyam!

Əslim – Dilbazilərdən
Mərdlər böyüdən yerdən,
Südüm mələk südüdür,
Sərvətim nəğmələrdən –
Özüm də Dilbaziyəm
Azərbaycan qızıyam!

1994

KARVAN YOLU

Dünya ulu dünyadı,
Dərdlə dolu dünyadı,
Milyon-milyon illərin
Karvan yolu dünyadı.

Birimiz karvanbaşı,
Birimiz qala daşı,
Birimiz bu dünyanın
Kədərli vətəndaşı,
Silinməyən göz yaşı...
Qəmi, fəryadı olduq,
Birimiz ərköyünü
Birimiz şadı olduq.

Dünya karvan yoludur,
Yol zəvvarla doludur,
Biri cənnət bağına,
Biri şöhrət dağına,

Biri qəm torpağına
Yol gedir bu karvanın.
Qoca pir! Harayadır
Bəs sənin öz ünvanın?

1988

FİKİRLƏRİN ÜMMANINDA

Mənim yoxdur oğullarım,
Banklarda saxlanc pullarım.
Yoxdur mənim əmim, dayım,
Var taledən çox qəm payım;
Ömrüm – ömürlərə calaq:
Biri – əfəl,
Biri – qoçaq,
Biri – sağlam
Biri – naçaq

Qalanı da körpə uşaq
Fikirlərin ümmanında
Qərq oluram çox gecələr,
Kirpiklərim qapanmayır
Sübhə qədər...
Can nəvələr!
Nəticələr!
Təhsillər pullu olanda,
Pulsuzlar dərsdən qalanda,
Cəhl qələbə çalanda,
Pulsuz uşaqların halı,
İstedadların iqbalı
Nə olacaq?
Hansı təbib,
Hansı loğman
Sağaldacaq bu illəti?
Bəs onda kim tanıyacaq
Nəsli təhsilsiz milləti?

1999

ÜRƏYİMDƏ BİR QARABAĞ QƏMİ VAR

Ürəyimdə bir həsrətin qəmi var,
Elə qəmdir, heç bir qəmə bənzəməz.
Ürəyimin bir pərişan dəmi var,
Elə dəmdir, heç bir dəmə bənzəməz.

Sünbülünə yanğın düşmüş zəmiyəm,
Qəm selində bir qərq olan gəmiyəm,
Qəm üstündə köklü kaman simiyəm,
Elə simdir, heç bir simə bənzəməz.

Aman Allah! Könlümdəki nə qəmdir?
Bu qəm deyil, taleyimdən sitəmdir.
Xəyallarım indi mənə həmdəmdir,
Heç bir həmdəm bu həmdəmə bənzəməz.

Biləmmirəm bu nə aydı, nə ildi,
Göz yaşlarım kirpiyimdən süzüldü,

Əlim əldən,
Elim əldən üzüldü.
Bu matəmim bir matəmə bənzəməz.

Hər bir günün yaxşısı var, nəsi var,
Ürəyimdə bir fəryadın səsi var.
Bu fəryadın həm zili, həm pəsi var,
Bəmi zilə,
Zili bəmə bənzəməz.

Gah gülümsər, gözüm, gah da qan ağlar.
Hey dil tutub, ürək ağlar, can ağlar,
Ürəyimdə bir Qarabağ qəmi var,
Vətən qəmi heç bir qəmə bənzəməz.

1989

MƏNİ FİKİRLİ GÖRSƏN

Məni fikirli görsən
Demə ki, bir qəmim var.
Mən vəcd aləmindəyəm,
Əlimdə qələmim var.

Məni fikirli görsən
Demə ki, möhnətdəyəm.
Sükutuma toxunma!
Xalqımla söhbətdəyəm.

Əynimi sadə görsən
Demə kasaddır əlim.
Mənim başqa geyimim,
Bəzəyim var, gözəlim!

Süfrəmi sadə görsən,
Utanma nemətlərin
Orda az-çoxluğundan.
Sənin nə xəbərin var:
Qələm sahiblərinin
Mənəvi toxluğundan.

1997

AĞLAMA, SEVDAM, AĞLAMA

Alim, yazıçı Mirzə İbrahimovun ölümünə ağlayan qızı bəstəkar Sevda xanıma

Ağlama, Sevdam, ağlama!
Bu gedən elin oğludur.
Yaram üstə köz bağlama,
Ürəyim dərtdlə doludur.

Mən ildırım vurmuş dağam,
Ağacdakı son yarpağam,
Qoyma yağış olub yağam
Ağlama, Sevdam, ağlama!

Göz yaşın qəlbimə axdı,
Sinəmdə şimşəklər çaxdı,
Xalqımızın qəmli vaxtı
Ağlama, Sevdam, ağlama!

Vətəndə göz yaşı axır,
Sənə yaşlı gözlər baxır...
Hər evdən bir şəhid çıxır.
Ağlama, Sevdam, ağlama!

O ustad millətdən getdi,
Elimdən, sənətdən getdi,
Ölüm haqdı, həqiqətdi.
Ağlama sevdam ağlama!

Bəşəridir bil bu qırğın,
Əllisində getdi Vurğun.
Ata xidmətində yorğun
Ağlama, Sevdam, ağlama!

1993

KƏDƏRLİ ŞAİRLİK YOLUNU SEÇDİM

Bir təpə üstündə evimiz vardı,
Baharda dövrəsi çiçək olardı.
Çiçəklər içində bir yaz günündə,
Təkcə oturmuşdum evin önündə.

Yaz yeni girmişdi, səhər günəşi
Çəmənlər üstünə şeh ələyirdi,
Sanki qulağımda bütün təbiət
İlahi nəğmələr bəstələyirdi...
Mən onda uşaqdım, nadinc, balaca,
Otlar qalxmışdı boyumdan uca,
Torpaq elə isti, elə yumşaqdı,
Sanki mənim kimi o da uşaqdı.
Ot təzə, çiçəklər ləpir-ləpirdi,
Günəş məst torpağı öpür-öpürdü,
O da mənim kimi xəyalpərəstdi,
Mən ondan, o isə günəşdən məstdi.
O bahar sübhündə, o gözəl gündə,
O isti torpağa qoydum üzümü,
Mavi sübh göyünə dikdim gözümü.
Birdən heç bilmirəm mənə nə oldu,
Ətrafım yeddi rəng işıqla doldu...
İşıq selə dönüb qəlbimə axdı...
Üzümə qanadlı bir mələk baxdı.
O, mənə bir kağız, bir qələm verdi,
O gündən həm şadlıq, həm də qəm verdi.
Orda ilk şerimi deyib, unutdum,
O sehirli gündən bu günə qədər,
Kədərli şairlik yolunu tutdum.
Mən xalq kədərilə elə zənginəm,
Qəm xəzinəsidir açarsız sinəm.

1993

HANI

Hanı o ürək ki, onu duyaydım,
Hanı o nəğmə ki, ona uyaydım,
Hanı o çəmən ki, çiçəklərindən
Başıma solmayan bir tac qoyaydım.

Bizim dağ ətirli küləklər hanı?
Kasası şeh dolu çiçəklər hanı?
Məni uçuşlara qanadlandıran
O şirin arzular, diləklər hanı?

Hanı indi mənim o nəğmələrim?
Hanı o çəmən ki, gülünü dərim.
Gülşən o gülşəndir, çiçəklər hanı?!
Nə tez gəldi ömrün bu qış tufanı?!

1979

HARDASINIZ

İlk qar çiçəyini dərdiyim günlər,
Ana nəvazişi gördüyüm günlər,
Uşaq ürəyimi cücərən ota,
Oyanan torpağa verdiyim günlər
Hardasınız siz?

Baharda çiçəyə bürünən bağlar,
Zirvəsi dumanlı görünən dağlar,
Səsim, ünüm, əlim yetməyən çağlar
Hardasınız siz?

Doğma yuvalara qayıdan quşlar,
Damlası işıqlı yağan yağışlar,
Ocağı nəğməli payızlar, qışlar
Hardasınız siz?

O kənd məktəbinə getdiyim günlər,
Sünbüllər içində itdiyim günlər,
Dən olub tarlada bitdiyim günlər
Hardasınız siz?

1980

OLMASA

Ocağın odu olmasa,
Kişinin adı olmasa,
Evin fərhadı olmasa
Belə qapını kim açar?

Kişi hər gün yeyib-yatsa,
Yuxuda ömür uzatsa,
El içində adı batsa,
Arvadı evindən qaçar.

Ər olan işdə ər olsa,
Təxəllüsü hünər olsa,
Sözü şirin, şəkər olsa
Qapısını bəylər açar.

Arvadı qeyrətsiz olsa,
Kobud, nəzakətsiz olsa,
Qonağa hörmətsiz olsa,
O evdən bərəkət qaçar.

Kişi igid, nər olsa da,
O, ər oğlu, ər olsa da,
Şaha bərabər olsa da
O arvadla olar naçar,
O evdən bərəkət qaçar.

1994

O QIZI TANI

Bir zaman sənincün məftun ürəyim
İndi çınqıl olmuş daşa oxşayır.

Uçuşda gördüyün "sevgi mələyin"
İndi tək qanadlı quşa oxşayır.

Ürək uçmaq istər, qanadlar hanı?
Hanı cavanlığın o asimanı?
Hünərin var indi qoşa hörüklü
Qızı əvəz edən qocanı tanı!

1992

DƏNİZİ FƏTH EDƏNLƏRİN

Saçlarımda qar,
Könlümdə bahar,
Sinəmdə ağrılar...
Çağırır:
Günəş, dəniz,
Sevdiyim sahillər məni.
Enirəm ağrılı,
Arzulu ürəyimlə
120 pilləni...
Arzu-ağrıdan qüvvətli,
Ağrı-divlərdən heybətli...
Ağrıdan yanan,
Arzudan qanadlanan
Ürəyimlə
Saya-saya pillələri,
Gedirəm görməyə Xəzəri.
Başqa dənizlərə bənzəmir Xəzər.
Gedirəm Xəzər kimi coşmağa,
Dənizi fəth edənlərə
Nəğmə qoşmağa.

1992

BƏNÖVŞƏNİ DƏRMƏDİM

Avey dağım, bənövşəni dərmədim,
Kəkotunu dərib, günə sərmədim.
Saçlarımda səhər şehi görmədim,
Yaxın yollar mənə uzaq olubdur.

Yarpaqlandı Karqayanın meşəsi,
Ayrılıqda sındı könlüm şüşəsi,
Qəriblərin ağlamaqdır peşəsi,
Göz buludlu, ürək dağ-dağ olubdur.

Göy söyüdlər suda darar telini,
Yasəmənlər açıb indi gülünü.
Fikrim gəzər ata-baba elini,
Ayrılıq ömrümə ortaq olubdur.

Fikrim gəzir o aylarda, illərdə,
Gül yarpağı açır coşqun sellərdə.
Mən bilirəm indi bizim ellərdə,
İsti aran sərin yaylaq olubdur.

Baş yastıqda, gözüm qalıb tavanda,
Mən burada, uşaqlığım o yanda.
Yaman olur dərd ürəyi oyanda,
Könlüm qəm əlində dustaq olubdur.

1989

DAŞLARDA İZİNİZ VARMI

Avey dağın kəklikləri,
Görüşmədik çoxdan bəri.
Bu ətirli yaz səhəri
Mənə bir sözünüz varmı?

Səsiniz düşübdür kəndə,
O kəndin qızıyam mən də.
Axtarıram hər gələndə
Daşlarda iziniz varmı?

Uşaqlığım sizə bağlı,
Saçlarım qaralı, ağlı,
Ayrılıqdan köksü dağlı
Uzaqda qızınız varmı?

1970

YAMAN NİGARANAM AZƏRBAYCANDAN

Torpaq da,
İnsan da yorulub qandan,
Alıb dövrəmizi düşmən hər yandan,
Yaman nigaranam Azərbaycandan.
Səsim qəsbkara çatmayan mənəm!

Uşaqlar ac qalıb, qocalar miskin,
Gəlinlər, qızlar da bəxtindən küskün.
Abad qapıları kəsibdir pis gün.
Millətin dərdilə yatmayan mənəm!

Kimi milyonçudur, kimi ac, yoxsul,
Cahil ağa olub, alim dərdə qul,
Həyatım bir qəmli nağıldır, nağıl...
Dərdimi dərdlərə qatmayan mənəm!

Çıxarıb qılıncı düşmənlər qından,
Qəsbkarlar doymur ölümdən, qandan,
Yaman nigaranam Azərbaycandan,
Gülləni hədəfə atmayan mənəm.
Sənə hədəf olsun, ey vətən, sinəm!

1996

KİŞİLƏR

Ev tikdi, bağça saldı
Quru yerdə bir kişi.
Qurub, yaratmaq oldu
Daim onun vərdişi...

Günün günorta çağı
Qonşu yuxudan durdu,
Xeyli dinməz oturdu...
Əsnədi bir xeyli vaxt
Gərnəşdi tənbəl-tənbəl...
Qışqırdı: – Hardasan, baxt?!
Keçdi, getdi xeyli vaxt...
Durdu işə başladı,
Qoydu bir evə təməl.

Ancaq bir az işlədi,
Düşdü həvəsdən kişi,
Yedi, uzandı, yatdı...
Yarımçıq qoydu işi.

Ömrü boyu ev tikib,
Bağ salana küsəndi.
Bunu siz deyin indi:
Bu nə sayaq kişidir?
Qurub, yaratmaq baxtın,
Yoxsa onun işidir?

1986

ÖLÜMLƏ ÜZ-ÜZƏ DURDUĞUM ANLAR

Bilirəm Lalənin ürəyi mənsiz
Buludlu göy kimi tutqun olacaq.
Qəm yeyib, o qəlbi kövrəyim mənsiz,
Məni göz yaşıyla yada salacaq.

Cəvahir körpədir, hələ uşaqdır,
Ağlayıb, ağlayıb yorulacaqdır.
Töküb yağışını o qumral gözlər
Bulaq suyu kimi durulacaqdı.

Bilirəm anacaq məni hər anda,
Xatirəm lap yetim olacaq onda.
Onu bu dünyada sevib dərindən,
Dünyanın tükənməz kədərlərindən
Qoruya bilməkçün odda yanmağa
Əbədi buzluqda qalıb donmağa
Hazır olan, geri dönməyəcəkdir.
Ana şikəst olsa, o şikəstin də,
Nəfəsi övlada yenə köməkdir.

1979

QƏM OYDU QƏLBİMİZİ

İncə ruhlu Mailə Muradxanlıya

Sənə gülüş yaraşır
Gül, könlümüz açılsın!
Dünya qəmlə uğraşır
Gül, şərbətlər içilsin!

Gül, ey incə xəyalım,
Sözü şəkərlim, ballım
Danış, dərin kamallım
Ağzından dürr saçılsın,

Könlüm şer gülşəni,
Şer yaşadır məni
Xalqımla həmsöhbət et!
Güldür xalqı sevəni
Sözün sözdən seçilsin.

1995

OXU, ZEYNƏB!

Vətən bülbülü Zeynəb Xanlarovaya

Bir bülbülsən gül bağında,
Söz gül açır dodağında,
Min millətin torpağında
Özü nəğmə olan Zeynəb!

Üzü göyçək, gözü göyçək,
Dili şirin, sözü göyçək,
Oxuyanda kövrək-kövrək,
Ürəyə od salan Zeynəb!

Zilə qalxıb, bəmə enib,
Məşəl kimi yanıb, sönüb,
Hey... nəğməyə, şerə dönüb
Könlümüzə dolan Zeynəb!

Hərdən odlu, hərdən sərin,
Oxuyanda şirin-şirin,
Əfsunuyla nəğmələrin
Canımızı alan Zeynəb.

Sən bu eşqlə, bu həvəslə,
Bu əfsunlu gözəl səslə,
İnsanları sülhə səslə
Eldən-elə dolan, Zeynəb!

Sənə oyun da yaraşır,
Oyna, boyun da yaraşır,
Şöhrətin sərhədlər aşır,
Ürəklərə calan, Zeynəb!

1998

* * *

Nə zənginəm,
Nə yoxsulam,
Nə sərvətə, vara qulam.
Nə də ki, tapdanmış yolam.
Yemək üçün – çörəyim var,
Sevmək üçün – ürəyim var,
El işində – əməyim var,
İş görməyə:
Əlim, qolum,
Yük çəkməyə – küreyim var.
"El oğluyam" qeyrətim var
El içində hörmətim var,
Demək: sonsuz sərvətim var.
Zənginlərin zənginiyəm,
Dəryalarda sədəf kimi
İnciylə doludur sinəm.

1991

ƏLİAĞA VAHİDƏ

Vahid! Eldə əziz şairimiz,
Adı hər dildə əziz şairimiz!
Sənə, el şairimiz, yoxdur ölüm.
Çünki, qəlbində yaşarsan bu elin.
Vahid, ey odlu qəzəl şairimiz,
Sözü xoş, söhbəti xoş, təbi gözəl şairimiz!
Ey vətən şairi, el şairi, ölməz Vahid!
Sənin ölməzliyinə sevgimiz olmuş şahid.

Getmisən bəxş eləyib sən elə söz sərvətini.
Yaşadır el də sənin sənətinin şöhrətini.
Yaşadın şairanə ömrün o bəd illərini,
Sənəti, şeri sevənlər Bakının güllərini
Odlu qərənfillərini qış və bahar
Qəbrinin üstündə əkər.
Torpağına güllərin ətri çökər.
Bəxtəvər şair odu, eldə ona hörmət ola!
Ey əziz Vahidimiz, ruhuna min rəhmət ola!

1995

ANA DEYİB

Qapısız, pəncərəsiz
Evimin qabağında
Oturub ağlayarsan,
Torpağımdan bir ovuc
Götürüb ağlayarsan,
Ana! Deyib köksünü
Ötürüb ağlayarsan.
Səni candan sevəni
İtirib, ağlayarsan.

Nə çıxmağa qapı var,
Nə baxmağa pəncərə,
Ruhum səni dindirə,
Sənə təsəlli verə,
Silə o göz yaşını.
Basıb ana köksünə
Sığallaya başını.

1998

SON MƏNZİLDƏ HAQQ-HESAB

Sual: – Dünyadan nə gətirmisən,
Nə tapıb, nə itirmisən?

Cavab: – Əlimdə qələm qabarı,
Alnımda zəhmət vüqarı,
Vətən, millət intizarı.

Sual: – Nəyə rəğbət,
Nəyə hörmət,
Nəyə nifrət eləmisən?

Cavab: – Halala-rəğbət,
Harama – nifrət,
Şəhidlərə rəhmət olub peşəm.

Sual: – Ana haqqı,
Övlad borcu nə deməkdir?

Cavab: – Övlad haqqı:
Anaların qarşısında diz çökməkdir.

Sual: – Yaradana sidqi-inam?

Cavab: – Səcdəyəm ona müdam.
Pənahımdır göydə Allah,
Yerdə inamı kamillər.
Günahımın, savabımın qədərini
Rəbbim bilər.

1995

ANA MƏKTUBU

Əfqanıstanda əsgəri borcunu qəhrəmanlıqla vermiş Səxavət Hüseynova

Silib sətirləri gözünün yaşı,
Mənə bu məktubu ana göndərib.
Rahatsız dünyanın bu keşməkeşi
Onun göz yaşını qana döndərib.

Məktubun içindən bir şəkil düşür,
Gözümü şəkildən çəkə bilmirəm,
Fikrimdə sevinclə kədər döyüşür,
Sözü vərəqlərə tökə bilmirəm.

Bu şəklə baxdıqca qəm üstə qəmim
Yığılıb, əlimdə yanır qələmim.
Şəkildən üzümə bir cavan baxır,
Necə də fikirli, mehriban baxır.

19 yaşının ilk baharında
Ürəyi səadət arzularında
Sevgisi tufana düşən cavana
Bir ana gözüylə mən yana-yana
Baxıb alışıram odsuz, ocaqsız
Qələmdən od alıb, alışır kağız.

Bu gənc sərv kimi təzə boy atmış,
Yaradan gör necə oğul yaratmış!
Bu qəddi-qamətə, boya, buxuna
Baxan zalım necə qıymışdır ona?

Tankına söykəyib gen kürəyini
Düşünür bəlkə də gələcəyini...

Bəlkə də var onun əhdi-peymanı,
Vətəndə qalmış bir sevgi dastanı.
Qonşu kənddə isə atışma səsi -
Görən neçə gəncin qəbrini qazır?
"Baqlan"da topların qara lülәsi
Tuşlanıb sərhəddə, dayanıb hazır...

Bu Babək xislətli, Koroğlu qanlı
18 ay orda azərbaycanlı
Oğullarımızla birgə döyüşdü,
Adı, şücaətli dillərə düşdü...

Gəncədə günləri sayırdı ana,
Orda od yağırdı Əfqanıstana,
Oğlu döyüşürdü bu od içində...
Bir qara saatda, bir qara gündə
Bir dilsiz cənazə, bağlı çemodan,

Ananın evinə girdi qapıdan.
– Kaş sənin yerinə mən öləydim kaş!
Deyib, yazıq ana fəryad qopardı,
Ancaq bu fəryadın nə xeyri vardı:
Analar ağlayır... Fəryad qoparır,
Cəbhələr elə hey... oğul aparır...

Hələ qanlı açır çox bağın gülü,
Hələ çox millətin bağlıdır dili.
Hələ göz dikən var çox gülüstana,
Ağlama qan, bacım! Ağlama, ana!

Dünyanın öz dərdi özünə bəsdi,
Onun göz yaşına tufanlar əsdi...
Yazıq anaları bir də ağlatma!

Gəl, qələbə çalaq biz zülmlə şərə,
Özgə torpağına göz dikənlərə.

Ağlama, gör necə bəzənib yollar,
Qayıdır vətənə əsgər oğullar.
Gəl tökək yollara al qərənfillər,
Davasız, dalaşsız keçsin bu illər!..
Qan, qırğın görməsin bir də nəsillər!

Gəl, qələbə çalaq biz zülmə, şərə,
Döyüşüb bir dünya verək bəşərə.
İnsanlığa budur, budur doğru yol!
Mərd böyüdən ana! Özün də mərd ol!

1988

GƏLSİN

O tayda ana da ağlar,
Kirpiyi şana da ağlar,
El köçüb, yurdu qalıb,
Boyanıb qana dağlar!

Tapdadın bu gülşəni,
Ağlatdın könlü şəni,
Balamı qana salan,
Qan tutsun görüm səni!

İstəmərəm qəm gəlsin,
Tökülsün aləm gəlsin!
Dərd mənə güc edəndə
Yanıma Laləm gəlsin!

Əsliyəm, Kərəm gəlsin,
Mənə ruh verən gəlsin!
Təbib, dərman əvəzi
Bircə Xatirəm gəlsin!

Qoy incim, dürüm gəlsin,
Yüzlərdən birim gəlsin!
Dərmanım tapılmasa
Qoy Cəvahirim gəlsin!

Torpağım, otum gəlsin,
Adını tutum gəlsin,
Dərdimi sağaltmağa
Mənim Yaqutum gəlsin.

Çıraq gəlsin, şam gəlsin,
Könlümə ilham gəlsin,
Könlümü güldürməyə
Qoy bircə Vəfam gəlsin.

BƏXTİMLƏ SÖHBƏT

Oturmuşdum bir gün bəxtdən gileyli,
Gözümdə, könlümdə şikayət meyli.
Birdən dilə gəlib söylədi bəxtim:
– Başına şərdən incilər taxdım,
Sənə qanad verdim saf xəyallardan,
Xətərsiz keçirdim çətin yollardan,
Sənə ağıl, şüur, düşüncə verdim,
Bütün xəyalları çox incə verdim.
Duydun mənasını bütün varlığın,
Kədərin, sevincin, bəxtiyarlığın.
Xətrin əziz oldu, sevdin, sevildin,
Analıq hissinin zövqünü bildin.
Günəş işığıyla qarışdı qanın,
İnsana, torpağa bağlandı canın,
Oldun şair qızı Azərbaycanın.
Bütün ürəklərin döyüntüsünü,
Bütün nəğmələrin pünhan səsini
Eşidib, yaşatdın sən öz sinəndə,
Səni zəngin etdi sevinc də, qəm də.
Dünyanın ən böyük varı, sərvəti,
Qoca təbiətin ilk məhəbbəti,
Səndədir, ey qafil!
Bəxtdən gileyli!
Sənə nə yaraşır şikayət meyli?

1996

GÜNƏŞİN ARXASINCA

Karvanım yol üstədi,
Könlüm səni istədi...
Demədinmi xəstədi?
Ürək durur, can gedir,
Gedən nigaran gedir.

Ey qəlbimin sirdaşı,
Var hər yazın bir qışı,
Gözlərdə həsrət yaşı,
Ürəkdə hicran gedir.
Günəşin arxasınca
Qəmli bir karvan gedir.

1989

EY HƏBİBİM

Ey həbibim, can gedir,
Dərman tapılmır, neyləyək?

Dərdləri pünhan gedir,
Loğman tapılmır, neyləyək?

Eşq ölür, dərd əhli bir
İnsan tapılmır, neyləyək?

Sürməyə qəm karvanım
Sarvan tapılmır, neyləyək?

Mirvarid, candan yanan
Bir can tapılmır, neyləyək?

1997

BİR EŞQƏ SADİQƏM

Sən odlu şimşəksən, bulud dalında,
Çaxma başım üstə, qurbanın olum!
Bir eşqə sadiqəm ömrüm yolunda,
Çıxma yolum üstə, qurbanın olum!